

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤ' ΕΣΜ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΜΠΑΓΙΕΛΕ

πρόγα κατέβαινε άργά τό ήσυχ ποτάμι. Κάτω από τήν ψάθην τέτρα της φλαγοφούσαν τρεις παράδεισαν Ευρωπαίους. Ο Ένας ήταν: ο Λευκός που έχει παπύρα στα χέρια του, ένας χλωμός άνθρωπος, ντυμένος με κορδέλλια, που φορούσε, άσπύσσ, μ' άξιοπρέπεια τά γάντια του. Δίπλα του, ξαπλωμένος σε μία ψάθα και με τήν πίπα στό στόμα, ήταν ο Λευκός του Καλού Θεού, που γούριζε από μία γειτονική ένορία και κάντιζε μακάριο. Τέλος ο τρίτος ήταν ο Λευκός με τό τάλληρο, ο διοικητής εκείνης της άγρίας περιοχής του Κογκό. Οι Ευρωπαίοι, λοιπόν, που είχαν συναντηθεί σάν από θαύμα, έκαναν τούς δύστυχους μαύρους να γουλιώνουν τά μάτια τους και να τούς κοιτάζουν με φόβο, γιατί πρώτη φορά έβλεπαν τόσα πολλά «χλωμά μούτρας να περνούν από τό ποτάμι...

Πώς είχαν τώρα βρεθεί κι οι τρεις τους; Ο Μπαρτάλ, ο διοικητής, ήταν εκείνος που είχε μαζέψει τούς άλλους δύο, τόν Σορντιέ, τόν έξερευνητή πρώτα, που τόν είχε βρει χαμένο σ' ένα χωριό, στις όχθες του ποταμού, και τόν πάτερ Φλοράν, έπειτα, τόν ιεραπόστολο, που τόν είχε πάρει στην πρόγα του, λίγα χιλιόμετρα πιο κάτω, γιατί ή διχη του έκανε νερά και κόντευε να τόν πλύνει...

Οι λευκοί φλαγοφούσαν δυνατά γιά τή ζωή τους στό Κογκό. Ο πάτερ Φλοράν ήταν ευχαριστήσιμος από τούς μαύρους κι είχε πολλές ελπίδες γιά τό μέλλον...

—Ναι... άκούστε τί σάς λέω... Ατή διή ή ξερή γή θά γίνη μία μέρα ένας θαυμαστός παράδεισος, έλεγε στους φίλους του. Μά, τί τό θέλετε, πρέπει να περάση άκόμη πολύς καιρός... Έγώ δέν έχω δουλέρα, παρά μονάχα δύο χροόνια...

—Κι' έγώ ένα, έκανε ο Μπαρτάλ. Μά σάς δίνα τό λόγο μου, ότι αϊτοί οι κανιβαλοί δέν θ' αλλάξουν ποτέ!

—Τήν ίδια γνώμη έχω κι' έγώ, έπαρόσθε ο έξερευνητής Σορντιέ. Οι νέγροι εινε πονηροί και ξεροκέφαλοι... Γουλιώ δύο χροόνια τώρα μέσα στό άδίο του Κογκό μ' άσπύσσ δέν κατάφερα μέχρι σήμερα νά βωύ έναν άνθρωπο της έπιστοσίτηης μου...

—Έ, όχι! Έστε ύπεροβολικός, παραπονέθηκε ο πάτερ Φλοράν. Οι μαύροι μου δέν εινε και τόσο ξεροκέφαλοι... Άρχισαν νά γίνονται πιο ήμεροι. Η πολυγαμία, ή σκλαβιά, ο κανιβαλισμός, χάνονται μέρα με τή μέρα...

—Έπειτα μου λέτε; τόν ειρωνεύθηκε ο Μπαρτάλ.

Ο πάτερ Φλοράν δέν τού άπάντησε άμέσως. Καθάρισε τήν πίπα του, τή γέμισε πάλι καντό και κυττάζοντας τούς φίλους του με καλωσίτη, τούς ξαναείπε:

—Έρχομαι από τά πανηγύρια, που έκανε ο Μπετού, ο πιο μεγάλος φλαγοφός του Κογκό, που εινε, όπως ξέρετε, κι' ο καλύτερος σημαχός μας...

—Γιατί έκανε αυτά τά πανηγύρια; ρώτησε περιέργως ο Σορντιέ.

—Γιά τόν γάμο του με τήν 127η, 128η και τήν 129η γυναίκα του! τού άπάντησε μ' άπάθεια ο Μπαρτάλ.

Κι' έπειτα θυμήθηκε και συμπλήρωσε:

—Στήν κάθε μία ο Μπετού έδωσε κι' από πέντε σκλάβες, ως γαυήλιο δωρό μου...

Ο Σορντιέ γέλασε από τήν καρδιά του. Πώς λοιπόν έλεγεν ο πάτερ Φλοράν ότι χανάταν σιγα-σιγά ή πολυγαμία κι' ή σκλαβιά; Ο ιεραπόστολος όμως, άτάραχος, τούς χαμογέλασε...

—Δέν εινε, έξήγησε, ότι οι μαύροι έχουν παρατήσει κιάλας όλες τις συνήθειές τους... Όχι... μά πρέπει να δικαιολογήσετε ότι ή ήθική τους... Και φταρνιστήκε.

—Μέθα κάθε μέρα, τού εγχείχησε ο Σορντιέ, όπως κάνουν οι μαύροι.

—...και κιάλες δίχως νά σε βλέπουν... ύπεροβηταίος ο Μπαρτάλ, με τήν άλλη παράδειση ενήχ των μαύρων, που λένε μεταξύ τους, δώ φταρνιστεί κανείς.

—Έυχαριστώ! τούς εινε ο πάτερ Φλοράν, δίχως νά θυμώσει... Έλεγα λοιπόν ότι ή ήθική τους έγινε καλύτερη. Αυτό εινε άναμφισβήτητο...

—Ναι, άναμφισβήτητο, τόν ειρωνεύθηκε πάλι ο Μπαρτάλ, με μία κομική σοβαρότητα.

Ο πάτερ Φλοράν σήκωσε άδιάφορα τούς ώμους του.

—Θέλετε νά σάς φέρω ένα παράδειγμα; τούς ρώτησε καπύαν.

—Και βέβαια θέλωμε! τού φώναξε ο Μπαρτάλ.

Μά κι' ο Σορντιέ, πού, όπως κι' ο Μπαρτάλ, θαύμαζε κι' άγαπούσε τόν ιεραπόστολο, και που διασκεδάζε, όπως κι' εκείνος, νά τόν περιάσει, φώναζε τάχα δύσπύσσ:

—Μάλιστα, θέλωμε ένα παράδειγμα!...

—Είμαι πρόθυμος νά σάς δείξω ατή τή μεταβολή των μαύρων στό ζήτημα τής ήθικής, τούς εινε τότε ο πάτερ Φλοράν. Σε λίγο, άν δέν κάνω λάθος, θά φτάσουμε στό χωριό τού μαύρου βασιλιά Μπαγιελέ. Βγήτε μαζί μου και θά διχη τότε με τά μάτια σας ατή τήν αλλαγή...

—Έγώ είμαι βέβαιος πως δέν θά δω τίποτε!... Βάζω στοίχημα!... τού άπάντησε ο Μπαρτάλ.

—Κι' έγώ! συμφώνησε μαζί του ο έξερευνητής Σορντιέ. Ο πάτερ Φλοράν χτύπησε τή στούχη της πίπας του και σήκωσε τ' άδύνατο και κίτρινο κεφάλι του.

—Λέχομαι τό στοίχημά σας, τούς εινε.

—Μιά μποτίλλια κονιάκ; τόν ρώτησε ο Μπαρτάλ, κυττάζοντας πονηρό τόν Σορντιέ, που συμφωνούσε διαρκώς μαζί του.

—Άς εινε, μία μποτίλλια κονιάκ! δέχτηκε ο ιεραπόστολος. Μιλούσαμε λοιπόν γιά τόν Μπαγιελέ. Θά τόν ξέρετε, δέν είν' έτσι;

—Τόν ξέρουμε! φώναξαν κι' οι δύο φίλοι του.

—Θά ξέρετε τότε ότι ήταν λιγάκι άνθρωποφάγος κι' ότι είχε ένα χαρμί άπό εκκοιστήτα γυναίκες;

—Έ Ήταν; ρώτησε ο Μπαρτάλ ειρωνικά.

—Ήταν, μάλιστα! Ξαναείπε ο πάτερ Φλοράν, με πείσιμα. Ο βασιλιάς Μπαγιελέ δέν εινε πού άνθρωποφάγος. Ύστερα από κι' έγώ δέν ξέρω πώςε παλάδες και διδάχες κι' άποσχέσεις, κατόφερα νά τόν προσήλυτισώ και νά τόν κάνω νά παρατήρη τόν κανιβαλισμό και τήν πολυγαμία. Έδώ και λίγο καιρό, λοιπόν, δέν είχε παρά μονάχα δύο γυναίκες. Και τώρα...

—Τώρα; τόν ρώτησε ο Μπαρτάλ.

—Έχει μονάχα μία, όπως όλοι οι καλοί χριστιανοί! Σ' αυτόν άκριβώς πήγαμε με τήν πυρόμου, όταν με ψωρέψατε από τό ποτάμι...

Με είχε καλέσει μ' ένα γράμμα του... Όριστε, διαβάστε...

Κι' ο ιεραπόστολος έβγαλε από τήν τσέπη του ένα λιθομένο γράμμα και τό έδωσε στον Μπαρτάλ, που τό άνοίξε άμέσως και τό διάβασε δυνατά, γιά νά τ' άκούση κι' ο έξερευνητής Σορντιέ.

Τό γράμμα τού Μπαγιελέ έγραφε τά εξής:

«Προς τόν κύριο πάτερ μου Φλοράν.

«Ζήτη ο κύριος πάτερ μου! Σου στέλω ένα γουρούνη γιά δωρό, επειδή έκανες έμένα χριστιανό.

«Έγώ έχω τώρα μία γυναίκα. Κύριε πάτερ μου, έλα νά τό δής!

«Τό γουρούνη κοστίζει τριάντα φράγκα.

«Υπογράφομαι: Μπαγιελέ, βασιλιάς του Κεντρικού Κογκό.

«Έτερον ούδέν!»

Ο Μπαρτάλ κι' ο Σορντιέ στραβοκυττάτηκαν. Έχει γούστο νά γάσουν τή μποτίλλια τού κονιάκ... Τό γράμμα τού άνθρωποφάγου Μπαγιελέ ήταν αυθεντικό. Δέν ύπηρχε καμιά άμφιβολία. Αυτό φανόταν καθαρά από τό ύφος του κι' από τό πνεύμα του...

—Ήθελα νά ήξερα ποιός τό έγραψε αυτό τό γράμμα! γκρινιάζε δύσπύσσ ο Σορντιέ.

Ο Μπαρτάλ όμως δέν εινε τίποτε. Τό έδωσε πίσω στον πάτερ Φλοράν και ξεπλώθηκε πιο άναπαυτικά πάνω στην ψάθα της πρόγας, βέβαιος ότι είχε χάσει κιάλας τό στοίχημα.

Τό μονότονο ταξίδι τους στό ποτάμι κράτησε άκόμη μία δόκλιση ώρα. Έπειτα λοξοδρόμησαν κι' άρχισαν στην άμμοβιά της όχθης. Είχαν φτάσει στό χωριό τού Μπαγιελέ.

Ο μαύρος βασιλιάς του Κογκό, μόλις εινε τόν «Λευκό που έχει παπούτσινα στό χέρι του», τόν «Λευκό του Καλού Θεού» και τόν «Λευκό με τό τάλληρο», βγήκε από τό παλάτι του κι' έτρεξε νά τούς ύποδεχτή, δίνοντας διαταγή στους μουσικούς ν' άνασταφώσουν όλο τόν κόσμο με τά τάμ-τάμ τους. Οι μαύροι τού χωριού πετάχτηκαν τότε τροπικές καλιές τους και σάν να έκαναν καμιά άγγαρεία, άρχισαν νά ουρλιάζουν τάχα από τή χαρά τους, που τούς εινε έπισκαφθεί οι τρεις Ευρωπαίοι.

Ο Μπαγιελέ τούς φιλοξένησε στό μεγαλοπρεπές παλάτι του, που ήταν μία μεγάλη κιάλα με άχυρένια σκεπή και τούς πρόσφερε ένιμομένη μπύρα από καλαμπόκι. Κατόπιν, άφού τούς διασκέδασε με τις χορευτήρες του, και τούς μάγους του, άρχισε νά μιλά μαζί τους γιά σοβαρά ζητήματα.

—Λοιπόν, τού εινε τότε ο πάτερ Φλοράν, έβγαλε καλά στό σου αυτά που σου είχα πει;

—Μάλιστα, τού άπάντησε θριαμβευτικά ο Μπαγιελέ.

—Κι' έχεις μόνο μία γυναίκα τώρα, έ;

—Μάλιστα, κύριε πάτερ μου!

—Μπράβο, Μπαγιελέ! Μπράβο! Έκανες ζωλό καλά.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

‘Ο βουλευτής πού θα τρελλαινόταν εύτως ή άλλως !... Το Τούρκικο χαλί του ‘Αγ- γλου. Γιατί ήταν στρεβλό. ‘Η ιστορική βρύση του Γερμανιού και τὰ ρέζα του γέρο Λυγουριώτη. Πώς άνθεφερούσε ο Διηγητής. Κοινωνικά και Πρωτοχρονιατικες εύχες τών εφημερίδων πρό τριάντα και πλέον ετών, κλπ.

Προσεγμένως νά σχηματισθή κάποτε Κινέζο- νησις από τόν Θεόδωρο Δηληγιάννη, διό βουλευτάι εμάηητο στού Ζα- χαράτου κ' Έλεγα ποιού, κατά τήν γνώμη τους, θα γινόντουσαν ή- ποουργοί. ‘Ο ένας από αυτούς ανέφερε έξωρα τό όνομα κάποιου πολι- τευμένου, πού χαλούσε τόν νόμο για νά γίνη ήποουργός.

—Αυτόν μήν τόν λογαριάσεις, τού ελεε ο άλλος.
—Γιατί ;
—Γιατί άν μὲν γίνη ήποουργός, θα παραφρονήση από τή χαρά του, άν δὲ δὲν γίνη, θα τρελλαθή γιατί δὲν έγινε !..

“Ένας ‘Αγγλος έστειλε πρό ετών τά μέτρα τής σάλλας τού σ' έναν ‘Έλληνα φίλο του, στην Κωνσταντινούπολη, και τόν παρακαλούσε νά του παραγγείλη ένα χαλί Τουρκικο.

Τό χαλί έγινε και εστάλη στην ‘Αγγλία. ‘Επειτα από κάποιον και- ρό πήγε, για κάποιες δουλιές του, και ο ‘Αγγλός στην Τουρκία και επισκέφθηκε τόν φίλο τόν ‘Έλληνα στο γραφείο του, για νά τόν ευχαριστήσει για τό χαλί.

—Ήταν καλό κ' όπως τού ήθελες ; τόν ρώτησε ο ‘Έλληνας.
—Ήταν θερισμένο ! τού απάντησε ο ‘Αγγλός. Μόνον πού έγινε λι- γάκι στραβά.

—Μά, άν δὲν ήταν...στ ρ α β ό... τού εξήγησε με άφέλεια ο ‘Ελ- ληνος, δὲν θα ήταν...Τουρκικο !..

‘Ο ‘Αγγλός έκοισε στα γέλια, κατενδο- σιασμένος με τήν παρατήρησι του φίλου του, ο όποιος, άνάγκη νά τό σημειώσουμε έδω, δὲν ήταν ο κ. Κ. Σπανούδης...

Μέσα στο γινάνωμα τής ‘Αθήνας χάθηκε νά λησμονήθηκε μία μικρή και ιστορική της γειτονιά, τό Γεράνι.

Τό όνομά της ή γειτονιά αυτή τό είχε πάρει από μία παλιά βουνούλα, με πολύ καλό νερό, τήν όποιαν έβαγαν επίσης έδω και πό- λά χρόνια ο ξενοφωσιταίους τών ‘Αθηνών, και τήν όποιαν είχε χτίσει ένας Τούρκος, ο Γε- ράνη Πασάς.

‘Η βρύση αυτή ήταν εκεί πού εινε σήμερα ή οδός Σοφοκλέους και δίπλα στο άλλοτε μο- ναδικό μπακάλικο του Μπελεργή. ‘Ηταν μία όμορφη και πρωτότυπη βουνούλα, με γά- γκελα γήσω- γήσω και με μερικά μαριμάρια σκαλοπάτια. ‘Ηταν χτισμένη μισό μέτρο ά- πάνω από τή γή. ‘Η βρύση αυτή έσώζετο ώς τά 1890 περίπου.

‘Αλέξανδρο άπ' τή βρύση ήταν τό περιβόλαο τού Γερανιού, γνωστό ο' δλη τήν παλιά ‘Α- θήνα, με τό καφεενδάκι, τή στέφνα του και μία παρακούβια, πού έκτε- λούσε χρέη καφεινης. Τό καφεενδάκι αυτό ήταν επί πολλά χρόνια ή- διοκτησιό του συμπλαθεστάτου γέρο- Λυγουριώτη. Μία από τίς πιο με- γάλεις άπευκόψσεις τού Λυγουριώτη τήν εποχή εκείνη, πού δὲν ήπηρεζε ή σημερινή άφθονια τών λουλουδιών στην ‘Αθήνα, ήταν και ή προμή-θεια, οε κάθε ώρα και οε κάθε έποχή, τών περιήμων ερόδων», τὰ

Τά συγχαρητήριά μου...
—Κράτησε τήν πιο καλή, τού εξήγησε ο μαύρος βασιλιάς.
—Λαιπάρο, παιδί μου, πολύ λαιπάρο ! Κι' έστειλες τήν άλλη στους γονείς της ;
‘Ο Μπαγιελέ, ένας μαύρος κολλαός με πονηρά μάτια, τόν κίτταξε κατάληκτος.
—‘Αν τήν έστειλα στους γονείς της ; ‘Οχι, δὲν τήν έστειλα... τού απάντησε.
‘Ο πάτερ Φλοράν σούφρασε τά φρόδια του.
—Μά, για στάσου, τού ελεε, πρέπει νά συνεννοώμαστε. Τήν έχεις ακόμα ή δὲν τήν έχεις ;
—Δὲν τήν έχω πια, σου ελεα ! τού απάντησε ολόχαρος ο Μπαγιελέ.
—‘Ε, τότε τί τήν έκανε ;
—Τήν έφαγα !..

Κι' ο Μπαγιελέ χαμογέλασε πλατιά στον Ιερζατόστολο.
‘Ο πάτερ Φλοράν κίτταξε τόν Μπαρτάλι και τόν Σορντιέ στα μάτια κ' ‘Επειτα όμολόγησε μ' άπογοήτιη :
—Δὲν λησμούμη τόσο, πού έχασα αυτόν τόν καννιβάλο, γιατί δὲν ή- πάχησε πια έλλίδω νά γίνη ποτέ του χριστιανός, όσο τις διό μπουτί- λιας τό νοιάζα πού θα σάς δώσω, μιά κ' έχασα πανηγυρικά τό στοί- χημα !..

Και κουνώντας θλιβερά τό κεφάλι του, βγήκε άπ' τήν καλύβα τού βασιλιά Μπαγιελέ, πού είχε καταφορήσει τή γυναίκα του.
ZAN NT' ESM

όποι έστούλζαν πάντα τήν ζωιδιοόχη τού μα- χαρίτη Διηγητή.

‘Η προμήθεια αυτή, πού ήταν κάτι παράξενο για τήν ‘Αθήνα τής εποχής εκείνης, έκανονάλιζε πολύ τούς τότε ‘Αθηναίους, οι όποιοι έξε- στράτευαν και πήγαιναν στού Λυγουριώτη τό καφεενδάκι, για νά τόν ρωτήσουν εαπό ποτ και πώς κατορθώνει και βρσκει τά τριαντάφυλλα εκείνα.

‘Ο Λυγουριώτης όμως άπαντούσε ο' όλους μυστηριώδης :
—Αυτό μόνον ο γέρο- Λυγουριώτης και τό νερό τού Γερανιού τό ξέρουν...
Και τό μυστήριον έμεινε μυστήριον, ώσπου κ' ο άνθρωπος κ' ή θρή- σκη άφανίστησαν με τόν καιρό... ***

Νά τσιρα κ' ένα άπόστασμα από τά ‘Κοινωνικά' μιάς εφημερίδος τού 1899 :

‘Αθόν, εσρήν, τών Φάτων, εσράζει ο κ. Λάμπρος ‘Αστ έ ρ η ς, ο έσφερος άντιπολοχαγός κ. Φανός και ο γνωστός κουρές τής πόλεως μας ‘Αψε - Σ ο υ σε (ο μακαρίτης Μελισσώτης). Δὲν εσράζει δὲ ένεκεν πέν- θους ή ‘Εταιρεία τού ‘Αεριοφωτο' !..

Κατα τήν παραινύξη τής πρώτης τού έτους τού 1898 ή ‘Ακρόπολις' έξήρησε ‘Εόχες και Γνώσεις' για τήν ‘Ελλάδα από διαφόρους λογίους, πολιτικας και δημο- σιογράφους. Μεταξύ τών άλλων, λοιπόν, ο Σουρής έγραψε τά εξής :

Στηθοδέρνεται ή μάνα, κ' όλομνάχη θρηνεί, κ' άντικαλεί ο βογγος, με τό χρονο όπου μπαίνει :
—Νά μὲν κλαίτε τήν ‘Ελλάδα πού πατού ‘Αγαρηνοί, μόν' νά κλαίτε τήν ‘Ελλάδα, τήν...‘Ελληνοπατημένη !..

Οι Τούρκοι τότε κατείχον άκόμη τήν Θεο- σαλίαν.

Πρό ετών ένας ‘συγγραφέας' — από αυ- τούς πού πάνε στην ‘Ερώση και γράφουν φουσκωμένοι και άνακαινιστάι — Πιτσιλιός ονομαζόμενος, όταν γυρισε από τήν ‘Εσπε- ρίαν' έγραψε και έξεδόκεν ένα έργον ‘Περί τού Βυζαντινού Στόλου'.

Τό έργον αυτό έκαμεν εντύπωση, γιατί ά- νέφερε μέσα πράγματα άγνωστα και σπουδαία ως τή στιγμή εκείνη για τό στόλο τής ‘Με- γάλης ‘Ελληνικής αυτοκρατορίας'.

Έλεγε διανθίσει μάλιστα τό συγγραμμά του ο Πιτσιλιός με σκίτσα και περικοπές Βυζαντινών συγγραφέων.

‘Ο Γαβριηλίδης δὲν δίστασε τότε, κατά τήν συνήθειάν του, νά έν-θουσιαστή άνεως. Σ' ένα άρθρο του, λοιπόν, έχαρακτήρισε τόν Πι-τσιλιό μεγαν συγγραφέα !

‘Αλλά πολύ γοητορα άπεκαλύφθη ότι και τά σκίτσα και ή περικοπές τών Βυζαντινών ήδην συγγραφεών δὲν ήπρεξαν ποτέ. Σαντες δα έ- γραφε στο βιβλίον του ο Πιτσιλιός ήσαν ψευμιατα και φαντασία δική του.

Τότε ο Γαβριηλίδης έγραψε ένα δεύτερο άρθρο, με τόν τίτλο :
‘Μέγας και εις τό ψεύδες !' ***

Κατά τόν πόλεμο τού 1912 ένας ναυτικός άπ' τή Μιτυλήνη πήγε με τό βαρκάκι του στην απέναντι Τουρκική άκτή, για νά...καταναμίσχηση μόνος του ένα Τουρκικό κακι !..

Κατά τήν...ναυμαχία αυτήν μία έχρηκή σφαιρα βόλησε τόν Μιτυληνιό στο πόδι. Τόν ναυτικό αυτόν τόν μεταφέραν κατόπιν στο Ναυτικό νο- σοκομείο τού Φάληρου οε κακό χαλί. Τό κόκαλο του ποδιού του είχε σκάσει άπ' τή σφαιρα και τόν έψηνε ο πυρετός.

Στην άρχή σκέφτηκαν νά τού κόψουν τό πόδι.
—Νά μού τό κόψετε, γιατρέ, ελεην αυτός άμα τό άκουσε. ‘Ας πάει και τό παληάμπελο !..

Οι γιατροί όμως θέλησαν νά σώσουν τό πόδι τού ήρωικού ναυτικού, και τούτο, κατά σύσταση τής πριγκιπισσας Μαρίας, ή όποια άμα έ- μαθε τήν ιστορία τού γενναίου ληβούχου, κατέβηκε στο Φάληρο για νά τόν ιδή. Μία μερα μάλιστα, πού τόν ελεε νά παίρην τό καλύτερο, έξέφρασε στο γιατρό τήν έχαιροσισία τής ποί θα γλίτωνε τό πόδι του.

‘Ο Μιτυληνιός τήν άκουσε και ελεε χαμογέλλωντας :
—‘Ενα ποδί... Μεγάλο πράγμα, βλέπετε !.. Θάδινα και εκατό, άν ελεχ, για τήν Πατρίδα !..